



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Šafárikom, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co/242/2014 zo 4. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co/242/2014 zo 4. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ ako navrhovateľ domáhal proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“), zaplattenia sumy 5 996,27 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej porušením právnej povinnosti. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C/187/2009-207 zo 4. júla 2013 návrh sťažovateľa zamietol, čo po podaní odvolania sťažovateľom krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co/160/2013-230 z 20. februára 2014 potvrdil s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v samostatnom rozhodnutí.

Následne okresný súd uznesením č. k. 4 C/187/2009-273 z 29. júla 2014 (ďalej len „uznesenie 1“) priznal odporcovi náhradu trov konania pozostávajúcu zo zaplatteného súdneho poplatku za odpor v sume 359,50 € a z trov právneho zastúpenia v sume 2 184,05 €. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„skúmal sociálne a majetkové pomery na strane oboch účastníkov konania, ich náležitým posúdením dospel k záveru, že na aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nepostačuje len existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa, ale musí ísť o výnimočný prípad. V danom prípade však nedošlo k preukázaniu výnimočnosti, pre ktorú by plne úspešnému žalovanému nemali byť trovy konania priznané. Z tohto dôvodu súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.“*. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom vyjadril nesúhlas s priznaním náhrady trov konania odporcovi a zároveň poukázal na to, že sociálne a majetkové pomery sú u oboch účastníkov rovnaké, *„čo odôvodnilo aj bezplatné zastúpenie u žalobcu“*.

Sťažovateľ zároveň podal dovolanie proti meritórnemu rozsudku krajského súdu a podaním doručeným okresnému súdu 29. mája 2014 požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov pre dovolacie konanie. Okresný súd uznesením č. k. 4 C/187/2009-284 z 18. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie 2“) priznal sťažovateľovi oslobodenie

od súdneho poplatku pre dovolacie konanie v rozsahu 70 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prihliadal na celkové majetkové pomery žalobcu..., jeho výdavky..., ako aj na „výšku súdneho poplatku za dovolanie, ktorý v predmetnej veci predstavuje 720 €..., preto je súd toho názoru, že jeho zaplatenie nemôže ohroziť výživu žalobcu, ak jednorázovo uhradí súdny poplatok v rozsahu 30 % z predmetnej sumy, čo predstavuje sumu 216 eur“. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom vyjadril nesúhlas s týmto rozhodnutím a trval na tom, aby bol oslobodený od súdnych poplatkov pre dovolacie konanie v plnom rozsahu.

Krajský súd uznesením č. k. 4 Co/242/2014-293, 4 Co/53/2015 zo 4. marca 2015 (ktoré tvorilo prílohu sťažnosti, pozn.) rozhodol, že „potvrďuje uznesenia“ ako vecne správne.

Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu 1 uviedol: „Nepopieram, že zástupca žalovaného konal v súlade so svojimi povinnosťami, a v príslušnom rozsahu trovy vyúčtoval. Na strane druhej však pri zohľadnení objektívnych a subjektívnych okolností u jedného i druhého účastníka považujem za nespravodlivé, aby sťažovateľ sám niesol ťarchu výdavkov, ktoré z väčšej časti nezavinil. Konanie totiž – ak by obstál ako dôvod zamietnutia žaloby právny názor, uplatnený na ostatok – mohlo a malo skončiť po troch – štyroch úkonoch. Rovnako tak v prípade akceptovania právneho názoru, ktorý sa ponúka v dovolaní... V judikatúre Ústavného súdu je §-u 150 OSP venovaná dostatočná pozornosť... Bez ohľadu na to, či ide o nálezy vytykajúce pozitívnu aplikáciu tohto ustanovenia, alebo, naopak, odmietnutie tejto aplikácie, majú spoločné stanovisko: Podmienky použitia majú byť zistené dôkladne, vyčerpávajúco a odôvodnené presvedčivo.“

Sťažovateľ v sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu 2 uviedol: „Tak ako v odvolaní, resp. v žiadosti o priznanie oslobodenia, sťažovateľ poukazoval na príčinu sporu a jeho pozadie, čo je okolnosť objektívne hodná úvahy. Napokon som presvedčený o opodstatnenosti dovolania v merite veci, čo by (ak si argumentáciu nezáväzne osvojí Ústavný súd) malo mať svoj význam.“

Podľa názoru sťažovateľa „všeobecné súdy svojím postupom a rozhodnutiami“ porušili jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „Poplatková povinnosť nemá v prípade objektívneho nedostatku prostriedkov osoby, uchádzajúcej sa o právnu ochranu, brániť v prístupe k súdu. Nie je preto v súlade so spravodlivým procesom málo citlivé rozhodnutie o povinnosti hradiť trovy protistrany pri kumulácii okolností, svedčiacich proti takémuto záveru.“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite navrhol, aby ústavný súd vydal nález, ktorým:

„1/ Vysloví, že uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 242/2014 zo 4. marca 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľa, zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru;

2/ Zruší napadnuté uznesenie a vráti vec Krajskému súdu na ďalšie konanie a

3/ Zaviazze Krajský súd na náhradu trov tohto konania sťažovateľovi.“

Sťažovateľ zároveň požiadal, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť „uznesenia sp. zn. 4 Co 242/2014 Krajského súdu Prešov v časti, v ktorej bol zaviazaný na náhradu trov žalovanému“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 20 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide pritom vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. Vychádzajúc z petitu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co/242/2014 zo 4. marca 2015, ktorým ako vecne správne potvrdil uznesenie 1 okresného súdu o priznaní náhrady trov konania odporcovi, ktorý mal vo veci samej plný úspech, keďže návrh sťažovateľa bol rozhodnutiami všeobecných súdov právoplatne zamietnutý.

Keďže sťažovateľovi je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu práv, porušenie ktorých v sťažnosti namieta, nepovažoval za potrebnú túto duplicitne citovať. Na doplnenie však uvádza, že:

Rozhodovanie o náhrade trov konania je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 22410/93, Reports 1997-V). Právo na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností (IV. ÚS 248/08, IV. ÚS 182/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje zároveň za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o tom, že krajský súd svoje rozhodnutie o potvrdení uznesenia 1 okresného súdu vo vzťahu k „§-u 150 OSP“ neodôvodnil presvedčivo.

Krajský súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia pritom uviedol:

„Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj uplatnenými odvolacími dôvodmi žalobcu, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval zásadu zodpovednosti účastníka za úspech v spore, vyplývajúcu z ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku... Zároveň skúmal, či vzhľadom na postavenie účastníkov konania existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa k rozhodnutiu o trovách konania, vrátane odôvodnenia neaplikovať § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodnutie súdu o náhrade trov konania musí byť logickým ukončením celého súdneho konania, a preto súd správne zohľadňoval všetky okolnosti prípadu, vrátane výsledku rozhodnutia vo veci samej. Nepriznaním náhrady trov

konania žalovanému, ktorý bol vo veci plne úspešný, ktorému v súvislosti s jeho účelným bránením práva vznikli odôvodnené náklady spojené s o zaplatením súdneho poplatku vo výške 359,50 Eur za odpor, ako aj náklady spojené s právnym zastúpením vo výške 2 184,05 Eur, by bolo nepriaznivo zasiahnuté do majetkovej sféry žalovaného, a preto odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné. Len neúspech žalobcu v konaní, ani jeho sociálne a majetkové pomery nemôžu byť dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný.“

V posudzovanej veci sa teda ústavný súd zamerlal na posúdenie skutočnosti, či krajský súd pri aplikácii relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) o náhrade trov konania nepostupoval arbitrárne s následkom porušenia označených práv sťažovateľa.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 OSP ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Zmyslom ustanovenia § 150 ods. 1 OSP, ktoré v zásade možno aplikovať iba výnimočne, je umožniť súdu, aby odstránil v konkrétnom prípade nenáležitú tvrdosť dopadu ustanovení o náhrade trov konania v situácii, keď sú inak splnené všetky podmienky na priznanie nároku na náhradu trov konania úspešnému účastníkovi v spore. Úvaha súdu o tom, či ide v konkrétnej veci o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné zvláštneho zreteľa, musí vychádzať z posúdenia okolností konkrétnej veci. Aj pri výklade a aplikácii § 150 ods. 1 OSP je povinný súd mať vždy na zreteli účel súdneho konania, teda poskytovanie súdnej ochrany právam účastníkom. Pri posudzovaní okolností hodných

osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde, a ich postoj v konaní (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 14/99, uverejnené Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2000).

Aj ústavný súd v tejto súvislosti v uznesení č. k. II. ÚS 563/2011-14 z 8. decembra 2011 judikoval, že: „Účelom tohto ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobné a iné pomery oboch účastníkov, prihliada na postoj účastníkov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnému účastníkovi alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa.“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená, veľmi strohá argumentácia, nie je v žiadnom prípade spôsobilá spochybniť záver krajského súdu o potvrdení uznesenia 1 okresného súdu. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, svoje rozhodnutie odôvodnil zrozumiteľným a dostatočne logickým spôsobom, nepopierajúc pritom účel a zmysel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho

poriadku, preto jeho závery možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za akceptovateľné a udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom označenými právami, jeho sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti.

2. Ústavný súd ďalej konštatuje, že hoci predloženú sťažnosť koncipoval kvalifikovaný právny zástupca, tento do petitu nezahrnul námietku porušenia označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co/53/2015 zo 4. marca 2015, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu 2 okresného súdu.

V zmysle § 20 ods. 1 a 4 zákona o ústavnom súde petit ako všeobecná náležitosť návrhu na začatie konania v podstate vymedzuje hranice ústavného prieskumu dodržiavania základných práv a slobôd v konaní realizovanom tým-ktorým orgánom verejnej moci, preto musí byť navrhovateľom určený jasne, určito a zrozumiteľne.

Keďže v danom prípade tomu tak nebolo, nebol dôvod ani na ústavný prieskum uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Co/53/2015 zo 4. marca 2015.

Nad rámec uvedeného však ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (II. ÚS 142/04).

Rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov spravidla nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok môže dotknúť niektorého z účastníkov konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (m. m. III. ÚS 712/2014, podobne aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/2009).

Pre prípad nepriznania oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť účastníkovi konania pre účely možnosti uplatnenia práva na súdnu ochranu poskytnutý reálny časový priestor na úhradu súdneho poplatku a na pokračovanie v konaní vo veci samej (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 164/2010 z 30. augusta 2010).

Možno teda uzavrieť, že rozhodovanie o tom, či sú splnené zákonom (Občianskym súdnym poriadkom) ustanovené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov, spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s ohľadom na princíp nezávislosti súdnictva (súdov) vyplývajúci z čl. 141 ods. 1 ústavy. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa oslobodenia účastníkov konania od súdnych poplatkov vychádzať. Ústavnému súdu neprislúcha prehodnocovať právne závery všeobecných súdov, ku ktorým pri rozhodovaní o nárokoch účastníkov konania dospeli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2016